

Pekka Lempiäinen

Kukonpoikia

Kukonpoikia

Kukonpokia

Pekka Lempiäinen

© 2020 Lempiäinen, Pekka

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528034735

1.

He tulivat metsästä. Heitä oli monta. Joukon kärjessä kulki salskeita nuorukaisia, terveitä ja vahvoja ja päihtyneitä. Muutama teini-ikäinen tyttö kulki mukana. Joukon jatkona maleksi hyvin nuorta väkeä, pienimmät vasta alun toisella kymmenellä. Ulkonäöltä he olivat hyvin kirjavaa joukkoa, ei sen puoleen mikään tiivis ryhmä. Toisilla nuorukaisilla hiukset valuivat olkapäille asti, muutamat olivat aivan kaljuja. Näkyi pieniä parranalkuja ja viiksiä, mutta useimmat olivat sileäksi ajeltuja, tai ehkei heillä vielä karvoja kasvanutkaan. Vaatteista näkyi se, että monella takki oli nahkaa, housut farmarikangasta. Bootseja ja lenkkitossumia oli miltei yhtä paljon. Samanlaisia nuorukaisia hän oli nähnyt silloin, kun meni armeijaan ja ennen kuin väki siellä joutui parturiin. He olisivat voineet olla sirkuksesta karanneita yhtä hyvin kuin pöpilän asukkeja tai vaikka metsärosvoja.

Hän tiesi, ettei pitäisi pelätä heitä, ei ainaakaan näyttää pelkoaan. Mistä hän sen nyt muistikaan? Oliko isäpappa opettanut poikaansa ennen kuolemaa, vai joku muu muka viisas mies tai nainen. Pelkoa ei saa näyttää, niin joku oli sanonut. Samassa hän muistikin

jotain. Mutta silloin kyse oli ollut eläimistä. Niinhän se olikin. Hän oli lapsena pelästynyt koiraa, joka jostain syystä murahteli hänelle. Koiran omistaja, muuan Vaasinen oli heti vetänyt koiran pois hänen läheltä ja selittänyt, että koirat vaistoavat aina, jos pelkää ja siksi murisevat. Koira on nöyrä niin kauan, kun uskoo että ihminen on sen herra. Jos ihminen pelkää, silloin koira on herra. Mutta ei koira silloinkaan tosissaan ihmistä pure, näykkii ehkä vähän.

Mutta ei hän silloin itse asiassa koiraa ollut pelännyt, vaan jotain ihan muuta. Hän oli pelännyt seuraavaa päivää ja kouluun joutumista. Hän oli silloin kai menossa neljännelle luokalle laiskottelua sisältäneen kesäloman jälkeen. Hän pelkäsi koulua, pelkäsi opettajia ja pelkäsi oppilaita, niin kuin oli pelännyt muinaikin vuosina siitä lähtien kun koulun aloitti. Joka vuosi ensimmäinen koulupäivä oli aina ollut pelottavin. Vähin erin pelko oli talven aikana laantunut, niin että keväällä hän oli koulua pelännyt vain vähän, mutta syksyllä taas yhtä paljon kuin edellisenä vuotena.

Koiran muristessa hän oli unohtanut pelkonsa koulua kohtaan ja koira oli rauhoittunut ihan itsestään. Mutta kun hän oli unohtanut koiran, oli koulu tullut uudelleen mieleen ja pelko palannut ja koira oli mulkoillut häntä äkäisenä niin kauan kuin hänet näki. Ei se

isännän läsnä ollessa kuitenkin ollut hänelle enää murissut.

Mutta pelkoaan hän ei silloinkaan ollut pystynyt pitämään kurissa, eikä siinä ollut onnistunut koskaan myöhemminkään.

Nyt häntä vastassa oli vain ihmisiä, nuoria ihmisiä. Vaistoisivatko nuo ihmiset sen, että hän pelkäsi, ei niinkään heitä mutta jotakin. Hän arvasi, että pelko näkyi hänestä päälle ja sen koirat vaistosivat ja ihmiset näkivät. Mitä hän nyt pelkäsi, siitä hän ei ollut aivan varma itsekkään. Kummitteliko mielessä jo maanantiaamu ja töihin lähtö ja kaikki työpaikan ihmiset. Vai pelkäsikö hän edessä olevaa tylsää viikonloppua, jonka viettäisi äidin seurana ja kylään tulisi veli vaimoineen ja muksuineen, ynnä ehkä muitakin sukulaisia ja tuttavvia ja hänen kai pitäisi olla kuin häntä muka kiinnostaisi heidät kuulumiset.

Hän tajusi samassa, että kaikki paikat missä oli ihmisiä, olivat pelottavia.

Keitä olivat nuo nuoret, jotka täyttivät nyt koko pururadan. Oli hän useita heistä nähnyt kylällä, mutta ei ketään tuntenut sen paremmin. Vanhimmat heistä olivat melkein samanikäisiä kuin hän ja jos hän olisi ihmisten seurassa viihtynyt, hän olisi voinut olla yksi heistä. Nyt he olivat vieraita ja pelottavia. He olivat ihmisiä.

Hän olisi voinut vielä kääntyä ja kulkea toista reittiä kotiinsa. Tuskin he olisivat hänen perään lähteneet. Mutta hän jatkoi matkaa kuin heitä ei olisikaan. Niin hänen isänsäkin olisi tehnyt, ei olisi väistänyt moista joukkoa. Hän oli isänsä poika, armeijan käynyt mies. Ei hänen sopinut pelätä, tai ei ainakaan myöntää muille, että pelkäsi.

Vaikka lauma oli iso, näki selvästi, että se oli pienen ytimen ympärillä. Ytimessä itse asiassa oli kai vain kaksi nuorukaista. Hän oli heidät silloin tällöin nähnyt baarilla tai kioskillä, kuullut heistä paljon juoruja. Toista kutsuttiin Ranttaliksi, toista Iivanaksi. Muutaman sekunnin ajan kuulemansa juorut täyttivät pään. Nuo juorut tuntuivat olevan kaikki samanlaisia ja kertoivat, että Ranttali ja Iivana olivat tapelleet siellä ja nujakoineet tuolla, olivat pahoinpidelleet jonkun tuolla, jonkun toisen siellä. Kaikki kuulemansa juorut liittyivät noihin kahteen, muista nuorista hän ei muistanut kuulleensa mitään. Päällimmäiseksi nousi eräs muistikuva. Hän oli silloin ollut baarissa, kun yksi laiha rekkakuski oli kertonut: ”Minä muistan sen varmaan loppuelämän ajan. Ranttali ja Iivana olivat pysäkillä ja siihen pysähtyi linja-auto. Se bussi oli melkein täynnä väkeä. No ensin siitä astui alas joku rouva ja toinenkin, mutta kolmantena astui bussista ulos joku

mies. Saman tien, kun miehen jalat osuivat maahan, Ranttali löi sitä nyrkillä keskelle naamaa. Mies kaatui ja konttasi takaisin sisälle. Ja ne rouvatkin, jotka jo olivat pysäkillä, juoksivat takaisin bussiin ja kuski sulki oven ja bussi lähti pysäkiltä niin kovaa kuin vain pääsi. Siinä ne silloin näkivät muu paikkakuntalaiset, mil-laista on elää tässä kylässä. Oli se kuin villin-lännen meininkiä.”

Tuo jäi mieleen kai siksi, kun tuntui niin oudolta, että tuo aikuinen puhui noista nuorukaisista niin ihannoivasti, samoista nuorista, joita hänen velipoika Antti kutsui pahaisiksi pukareiksi ja Antin vaimo kutsui epeleiksi ja äiti heittiöiksi.

Nyt nuo samaiset pukarit olivat häntä vastassa. Porukkaa oli pururadan täydeltä, osa nuorista oli metsässä. Hänen kulkiessa lähemmäksi porukka jakautui kahden puolen pururataa niin, että ura johti hänet kohti Ranttalia ja Iivanaa. Se tuntui hetken kuin suunnitellulta, tuo väylä kohti kahta pahinta pukaria. Hän arveli sen olevan vain sattumaa. Nuorimmat laumasta, kun olivat vielä niin nuoria, että tuskin edes kykenisivät mitään suunnitelmia noudattamaan, eivätkä toisaalta tuntuneet piittaavan hänestä mitään.

Hän asteli kohti Ranttalia ja Iivanaa. Eivät nämä uhkaavilta näyttäneet, virnuilivat vain leveästi, kysyivät että minne mies matkalla.

– Kotiin tästä hiippailen, hän vastasi.

Nuoria oli edessä, takana ja sivuilla, niin että hänen oli pysähdyttävä. Ranttalilla ja Iivanalla tuntui olevan pientä kinaa keskenään, he kuin unohtivat hänet samassa.

– Kyllä sä sen pullon piilotit, Ranttali sanoi.

– Juuri ennen kuin mentiin baariin.

– En mä siitä muista mitään. Muistan sen kun mentiin sinne, mutta sitten on ihan pimeetä pitkän aikaa. Tai muistan kyllä sen, kun välillä käytiin ulkona ja yritettiin sitten sisälle päästä uudelleen ja se yks kaheli laitto oven poseen. Ja sitten taas muistan, kun lähettiin. Mutta mä luulin, että se pullo oli sulla.

– Se olikin mulla vähän aikaa, mutta sitten annoin sen sulle. Sun piti keksiä sille joku jemma.

Pukarit yhä kuin tukkivat hänen tien eteenpäin, eikä hän tiennyt tekivätkö sen tarkoituksella, vai siksi että keskenään kinatessa unohtivat hänet. Hän odotti, että he siirtyisivät edes sen verran, että hän heitä tönimättä pääsisi ohi. Sellaista rakoa ei ollut. Jos aikoisi heidän ohi, hänen pitäisi vähän töniä heitä tai kiertää heidät metsän kautta. Tuntui kuin koko lauma pikkuhiljaa tiivistyisi hänen ympärille. Hän

Pienessä kylässä nuorisojengi ottaa asiakseen pahoinpidellä ihmisiä. Poliisi tuntuu olevan voimaton. Hitaasti aikuiset heräävät vastarintaan, suunnitelmia ja aikeita on, niiden toteuttaminen ei vain ota sujuakseen.

Kirja kertoo yhden pahoinpidellyn, tämän sukulaisten ja tuttavien aikeista ja ajatuksista tapahtuman jälkeen.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi